

BIBLIOGRAFIE ȘCOLARĂ RECOMANDATĂ

Selectie si redactare: Mihaela Ada Radu

Ilustrații: Victoria Argint

DTP: Carmen Diana Mateescu

Corectură: Eugenia Oprea

ISBN 978-606-706-655-5

Copyright © 2017 Aramis Print s.r.l. toate drepturile rezervate

Aramis Print s.r.l. • Redactia și sediul social:

B-dul Metalurgiei nr. 46-56, cod 041833,
sector 4, București, O.P. 82-C.P. 38

tel.: 021.461.08.10/ 14/ 15; fax: 021.461.08.09/ 19;

e-mail: office@edituraaramis.ro; office@megapress.ro

Departamentul desfacere: tel.: 021.461.08.08/ 12/ 13/ 16
fax: 021.461.08.09/ 19; e-mail: desfacere@edituraaramis.ro

www.megapress.ro

Tipărit la MEGApess holdings s.a.

BUCUREȘTI, 2017

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

Ispirescu, Petre

Cele mai frumoase... povești / Petre Ispirescu. - București : Aramis Print, 2017

ISBN 978-606-706-655-5

821.135.1

CUPRINS

BROASCA ȚESTOASĂ CEA FERMECATĂ 4

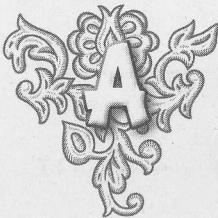
FATA SĂRACULUI CEA ISTEATĂ 17

PASAREA MĂIASTRĂ 32

VONICUL CEL CU CARTEA ÎN MÂNĂ NĂSCUT 49

GEORGE CEL VITEAZ 75

BROASCA ȚESTOASĂ CEA FERMECATĂ

fost odată ca niciodată etc.

A fost odată un împărat, și el avea trei feciori. Când le-a venit și lor vremea de însurătoare, le-a zis împăratul:

– Dragii mei copii, v-ați făcut mari; mergeți de vă căutați ursitele, ca să intrați și voi în rândul oamenilor.

– Vorbele tale, tată, sunt pentru noi ca o icoană la care ne încchinăm, răspunseră copiii și, după ce îi sărutară mâna, se gătiră, care mai de care, să plece mai curând.

Fiul cel mare se îmbrăcă cu hainele ce le avea el mai bune, luă oaste cu dânsul și bănet de ajuns.

Mergând spre răsărit, ajunse la curtea unui împărat care avea o fată, singură la părinți. O pești de la tatăl ei, împăratul, și învoiala se și făcu.

Asemenea și cel mijlociu, după ce se dichisi și el cum știau mai bine, plecă și el înspre apus. Ajunse și el la curtea

unui alt împărat, carele, de asemenea, avea o fată. Făcură vorba, și iute, iute, se logodi și el cu dânsa.

Pe fiul cel mai mic, însă, nu-l trăgea inima a pleca în peștit. Dară n-avu ce-și face capului, căci tată-său îl trimitea întruna să caute a se căpătui și el. Luă și dânsul niște haine, numai să nu zică nescine că nu s-a gătit, și de cheltuială ce pe apă nu curge, și plecă și el, știi, cam în dorul leilii.

Dară unde să se ducă? Nici el, iacă, nu știa. Mișca și el picioarele a lene, unul după altul înaintea lui, numai să zică că umblă, apucă pe o cărare ce întâlni în cale, și merse pe ea, fără să-și dea seama unde se duce. Când, ce să vezi d-ta? Poteca pe care apucase, îl scoase drept la un eleșteu mare. În cale văzu o nuia lungă de alun pe care o luă, aşa de florile mărului, fără să știe ce are să facă cu dânsa.

Ajungând pe marginea eleșteului, se așeză și el acolo jos, și, privind cu nedumerire, ia aşa numai ca să zică și el că face ceva, bălăcea cu nuiua prin apă, și făcea haz cum sar stropii de apă, când o lovea. Apoi începu a cugeta. El vedea că fiecare strop de apă, când pică înapoi la matcă, se face câte un armean (cerc) împrejurul lui, și de ce merge se mărește, până ce intră iarăși în sânul matcei de unde a ieșit, fără mai pe urmă să se cunoască nici locul unde a picat stropul, nici întinderea armeanului din jurul lui,

ci totul rămânea ca mai-nainte, adică fața apei lucie ca o oglindă.

El era dus cu gândurile. Se uita și nu mai vedea, tot da cu nuiua în apă, și nu știa ce făcea. Nu mai simțea dacă este, ori nu mai este. Când, iată că o broască țestoasă ieșise pe luciul apei, și se uita galeș la dânsul. Unde lovea el cu nuiua, și unde se deschideau talazurile care înconjurau vârful nuielei, acolo, țăst! și dânsa, și ochii de la dânsul nu și-i mai lua.

Se uita la dânsul parcă să-l soarbă cu privirea. Dară el nu vedea, nu auzea. Atâtă era de dus cu mințiile.

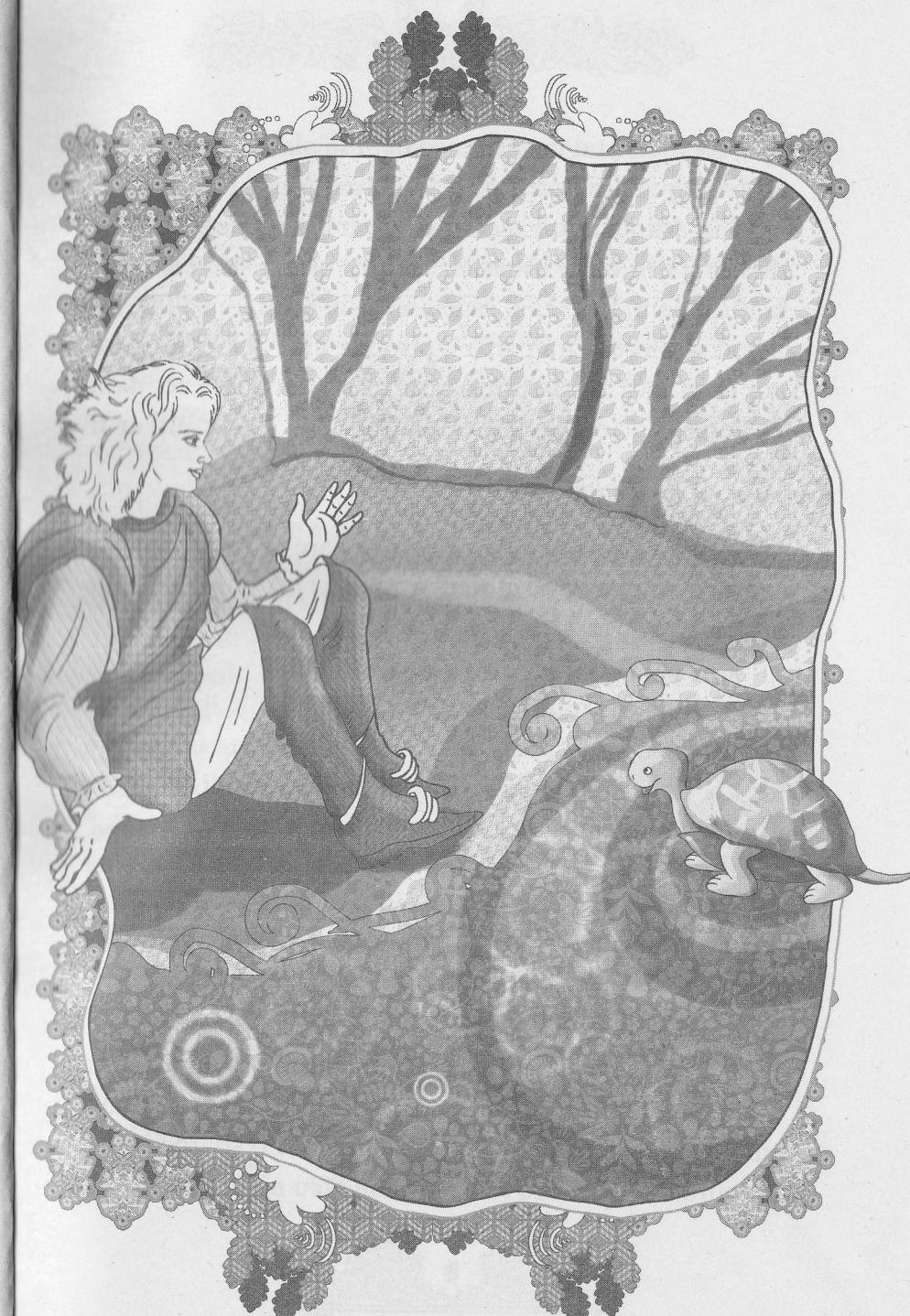
În cele din urmă, cum, cum, băgă de seamă că o broască țestoasă se ține după vârful nuielei lui. Se uită și el la dânsa, și parcă îi zicea inima ceva, dară nu pricepu nimic.

Când se trezi bine din cugetările lui, văzu că soarele dă în asfințit. Se sculă binișor, fără să-i pese de ceva, și se duse acasă.

A doua zi iarăși așa făcu, fără să-i plesnească prin cap ceva, și fără să-și mai aducă aminte că plecase în pești.

A treia zi, cum se sculă, plecă iarăși la marginea eleșteului. Pasămite îl trăgea ața la ursita lui.

Și cum sta el acolo și se juca cu nuiua în apă, iară broasca țestoasă îi tot sărea pe dinainte și se uita la dânsul cu dor, își aduse aminte, la urma urmelor, că el era plecat în pești, și că frații lui erau a se întoarce a doua zi cu logodnicile lor.

Tocmai când voi să se scoale și să plece spre a merge să-și încerce și el norocul, iată că broasca mai țâșni o dată, iar el își aruncă ochii la dânsa mai cu băgare de seamă. Se uită drept în ochii broaștei, și simți un nu știu ce, colea la inimioară, pare că îl săgetase ceva. Șezu iarăși jos. Ar fi voit să plece, dară parcă îl pironise cineva locului. Mai voi el să facă ceva cumva, aşa ca să se depărteze, dară în desert. Picioarele nu se mai mișcară, ca și când ar fi fost butucite.

Se miră de astă lâncezelă. Și, mai aruncându-și căutătura la broască, văzu ochii ei, pare că străluceau de un foc ce simțea că îl atinge. Atunci își luă inima în dinți și strigă:

– Asta să fie logodnica mea.

– Îți foarte mulțumesc, dragul meu iubit, îi răspunse atunci broasca. Cuvântul tău a sfârâmat toate farmecele ce mă țineau înlănțuită. Tu ești ursitul inimii mele. Pe tine te voi urma până voi avea viață în mine.

Se sperie oarecum, fiul de împărat, când auzi pe broască vorbind.

Ar fi rupt-o d-a fuga, dară graiul ei cel dulce și vier-sul cu lipici ce avea îl făcură să-i rămâie tălpile lipite de locul unde sta.

Broasca se dete de trei ori peste cap și se făcu o zână gingișă, și plăpândă, și frumoasă, cum nu se mai afla sub soare. Îi venea flăcăului, de drag, să o soarbă într-o lingură de apă. Dară se opri, și nu făcu nicio mișcare, ca

să nu supere ori să îndărătnicească pe zâna a veni după el, căci simți că, de aci înainte, fără dânsa nu va putea trăi.

Se puseră la vorbă, și nici ei nu știau ce vorbesc. Aci începeau una, aci lăsau alta, până ce se pomeniră că amurgise. Și fiindcă a doua zi era să vie frații cu logodnicele lor, spuse zânei că se duce să înștiințeze și el pe tatâne-său că o să-și aducă și el logodnica.

Broasca intră iarăși în eleșteu, iară dânsul plecă la curtea împăraticească. Mergea el, dară parcă-l tot oprea cineva în cale. I se părea că-l trage cineva de la spate de haine. El se tot întorcea de se uita înapoi. Nu vedea nimic, însă el își tot întorcea capul și se uita. Noroc că i se scurtase calea și ajunse acasă, căci, de ținea drumul mai lung, te miră de nu rămânea cu gâtul strâmb, de atâtă uitat înapoi.

Dacă ajunse și găsi pe toți ai lor adunați la tatăl său, începu să le povestească șiretenia celor ce i se întâmplaseră. Când ajunse să le spuie că a zis broaștei: „Tu să fi logodnica mea“, toți se umflără de râs deodată și începură a-l cam lua peste picior cu vorbe în doi peri și cu glume nesărate. Vru el să le spuie cine a fost broasca, dară nu-i deteră răgaz, căci îi luau vorba din gură, și-l cam dedea în tărbăceală¹ cu graiuri care mai de care păcălitore.

Dacă văzu, tăcu din gură și înghiți rușinea ce-i făcură frații înaintea tatălui său. Se gândi el: „Acum o mie de vorbe un ban nu face. Lasă, își zise el, să vedem că cine râde mai la urmă, râde mai cu folos“.

¹ a da în tărbăceală – a batjocori

A doua zi fiecare flăcău zbură la logodnica sa. Iară împăratul puse de împodobi palatul și cetatea cât se putu mai frumos, ca să-și primească nurorile. Oamenii umblau cete, cete prin cetate, ca în zi de sărbătoare, ostașii se gătiră ca de alai, până și copiii se veselau de veselia împăratului.

Veniră unul după altul feciorii cei mai mari ai împăratului cu logodnicele lor. Ce e drept, și ele erau frumoase, hainele pare că le erau turnate pe dânsene. Fiecare își adusese zestre însemnată: robi, cai, căruțe ferecate; și le primise împăratul cum se cuvine împăraților și filor de împărați.

Ei, dacă se adunară la un loc, aduseră vorba iarăși despre broasca fratelui lor celui mai mic, și începură împreună cu logodnicele lor a grăi despre dânsul cam în dodii.

Îi ținură de rău tatălui lor, căci de, orice s-ar zice, fiu îi era și sălbatic, și îl durea la inimă când îl luau în râs, dară toate fură în desert, căci, deși nu mai vorbeau de rău aievea în fața împăratului, pe din dos, însă, își băteau mendrele, cum voiau, își dădeau coate de râdeau, și chiar se vorbiră, amândoi frații cu logodnicele lor, să facă pe fratele lor mai mic de râs și ocară, când va veni cu broasca țestoasă înaintea împăratului.

Fiul cel mic al împăratului dacă se duse și el să-și aducă logodnica, broasca cea țestoasă ieși din eleșteu la dânsul, se dete de trei ori peste cap și se făcu om ca toți

oamenii. Vorbiră ce vorbiră, apoi fiul împăratului îi zise să se gătească să meargă. Atunci ea îi răspunse:

– Dragul meu logodnic, trebuie să știi că și eu sunt fată de împărat, și încă fată de împărat mare, și avut, și puternic. Dară blestematele de farmece ne-au acoperit palaturile cu apa aceasta murdară, împărația ne-au răpit-o dușmanii, și pe mine m-au făcut precum m-ai văzut.

Vorbele ei mieroase, viersul ei plăcut, de pare că te ungea la inimă, nu altceva, zăpăciseră oarecum pe bietul fecior de împărat, dară, țiindu-și firea și nepierzându-și cumpătul, el îi mai zise:

– Lasă astea acum. O dată dacă te-am ales, tu ești a mea, floncănească lumea ce va vrea. Gătește-te, îți zic, și haidem, că ne așteaptă tatăl, cu frații și cu cununatele mele.

– La noi este obiceiul, adăugă zâna, ca înainte de a merge la cununie, să ne îmbăiem.

– Ne vom îmbăia la palaturile tatălui meu, răspunse el.

– De ce să mai facem p-acolo tevatură? Să ne îmbăiem aci.

Și făcând un semn cu mâna, apa eleșteului se trase într-o parte și într-alta, și în locul lui se văzură niște palaturi, strălucitoare de podoabe, încât la soare te puteai uita, dară la dânsene ba. Aurul cu care erau poleiți stâlpii și ciubucele² de pe lângă streașină licăreau de-țи lua ochii.

Zâna luă de mâna pe fiul împăratului și intră în palat. Vezi că el rămăsese cu ochii bleojditi, ca unul ce

² ciubuc – aici, ornament

nici dânsul, deși era fecior de împărat, nu mai văzuse asemenea scumpeturi.

Și fiind gata băile și apa încropită numai ca laptele când îl mulge de la oaie, intrără fiecare în câte o baie și se îmbăiară.

Fiul împăratului nu cuteza să calce pardoseala băii și pe velințele cele de mare preț ce erau așternute prin palat, de milă să nu le strice frumusețea.

Baia era pardosită cu tot felul de marmură lustruită și adusă din meșteșug aşa încât închipuia fel de fel de flori, de păsări și câte *nagode*³ toate. Apa ciuruia din țevi aurite și o luau cu *năstrapă*⁴ și cu căușe de aur. Ștergarele erau de mătase și în țesătură cu fir de cel mai bun și cu mărgăritare.

După ce ieșiră din baie și se îmbrăcară, trecură prin grădină, unde miroslul florilor îi îmbăta.

Zâna porunci și trase la scară o căruță ferecată în aur, cu patru telegari de mâncău foc. Căruța era împodobită cu pietre nestemate de sclipeau în fața soarelui ca cine știe ce lucru mare. Ei se urcară. Cum se puse el lângă dânsa, un luceafăr se așeză pe fruntea ei, și aşa strălucea, de orbea pe cei ce se uitau asupra dânsilor.

Amândoi erau îmbrăcați cu niște haine scumpe și foarte frumoase. Caii porniră. Dară zburau de parcă n-atingeau pământul, iară nu că mergeau. Într-o clipă ajunseră la împăratul, tatăl băiatului, carele îl aștepta și se ciudea de atâtă întârziere.

³ nagodă – minunătie, ciudătenie

⁴ năstrapă – vas de băut

